

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **VETA - INVESTMENT, s. r. o.**, se sídlem Čerčanská 2053/18, Praha 4, zast. JUDr. Čestmírem Kubátem, CSc., advokátem se sídlem Maiselova 42/19, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Kodaňská 1441/46, Praha 10, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2011, čj. 672/500/11-22836/ENV/11, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 6. 2014, čj. 5 A 156/2011 – 30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Česká inspekce životního prostředí, oblastní inspektorát Praha, oddělení odpadového hospodářství (dále jen „inspekce“) zamítla rozhodnutím ze dne 4. 2. 2011, čj. ČIŽP/41/OOH/SR05/0806642.001/11/PZK (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), žádost žalobce (dále jen „stěžovatel“) o obnovu řízení ukončeného rozhodnutím inspekce ze dne 18. 12. 2009, čj. ČIŽP/41/OOH/SR02/0806642.004/09/PZK, ve spojení s rozhodnutím ze dne 19. 5. 2010, čj. ČIŽP/41/OOH/SR03/0806642.001/10/PZK. Odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 5. 2011, čj. 672/500/11-22836/ENV/11. Kasační stížností stěžovatel napadá rozsudek městského soudu, kterým byla žaloba proti rozhodnutí žalovaného zamítnuta.

II. Relevantní skutkové okolnosti vyplývající ze správního spisu

[2] Ve správním řízení, jehož obnovy se stěžovatel domáhal, mu byla uložena nápravná opatření spočívající v povinnosti odstranit terénní úpravy a vyklidit nejméně 3 389 m³ odpadu uloženého na pozemcích parc. č. 206/1 a 198/1 v katastrálním území Poříčí nad Sázavou. Důvodem pro uložení nápravných opatření bylo zjištění nadlimitní koncentrace arsenu a polycyklických aromatických uhlovodíků v reprezentativním vzorku odpadu.

[3] V žádosti o obnovu řízení dle § 100 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, stěžovatel uvedl, že si nechal zpracovat odborné posudky od doc. Ing. RNDr. I.L., DrSc. Z nich dle stěžovatele vyplynulo, že posudek ze dne 22. 5. 2008 použitý v původním správním řízení, zpracovaný RNDr. L. K., byl založen na metodicky nesprávném provedení odběru vzorků odpadu. Nesprávný postup odběru vzorků přitom může v důsledku způsobit minimálně trojnásobně vyšší zjištěnou hodnotu kontaminujících látek.

[4] Inspekce žádost stěžovatele o obnovu řízení zamítla z důvodu, že v dané věci nevyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy. O zjištěné kontaminaci věděl stěžovatel již v roce 2008, byl přítomen odběru vzorků a mohl namítat nesprávný postup odběru vzorků již v původním řízení. V protokolu o odběru vzorků stěžovatel uvedl, že souhlasí s provedeným odběrem kontrolního reprezentativního vzorku. Nové posudky byly učiněny s časovým odstupem více než dvou let, bez přítomnosti inspekce a bez záruky, že vzorky byly odebrány na stejném místě jako v případě původního posudku. Stěžovatel neprokázal, že důkazy z původního řízení byly nevěrohodné. Inspekce dále poukázala na věcné nesprávnosti obsažené v nových posudcích RNDr. L..

[5] Stěžovatel podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání. Namítal, že se inspekce nezákonně postavila do role znaleckého ústavu, pokud zpochybnila odborné závěry posudků RNDr. L.. Stěžovatel byl v původním správním řízení nepravdivě informován o kontaminaci odpadu vyplývající z posudku RNDr. K.. O nesprávném způsobu odběru vzorků se však dozvěděl až na základě posudků RNDr. L., které jsou proto novými důkazy, jež nemohly být uplatněny v původním řízení. Stěžovatel souhlasil pouze s odběrem vzorků, a nikoli se způsobem odběru; nemůže přitom coby laik posuzovat technickou správnost odběru vzorků odpadu. Žalovaný odvolání stěžovatele zamítl, ztotožnil se s vypořádáním věci správním orgánem prvního stupně a poukázal na konkrétní nesrovnalosti a nedostatky v posudcích RNDr. L..

III. Řízení před městským soudem

[6] Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel žalobu, v níž namítal nesprávné posouzení věci správními orgány. Zjištění z posudků RNDr. L. ohledně nesprávného způsobu odběru vzorků v původním správním řízení je podle stěžovatele novou skutečností, na jejímž základě měla být obnova řízení povolena. Vědomost o této nové skutečnosti stěžovatel nabyl až z posudků RNDr. L., nemohl ji proto uplatnit v původním řízení. Stěžovatel poukázal, že nové posudky nebyly zpracovány za účelem zpochybnění dřívějšího posudku RNDr. K., ale ke splnění povinnosti vyklizení odpadu. Žalovaný neuvedl žádné důkazy zpochybňující správnost posudků RNDr. L..

[7] Městský soud žalobu zamítl. Ztotožnil se se závěry správních rozhodnutí, podle nichž nové posudky RNDr. L. nepředstavují dříve neznámou skutečnost, která existovala

pokračování

v době původního řízení a kterou stěžovatel nemohl v původním řízení uplatnit. Uvedené posudky v době původního řízení neexistovaly. Způsob odběru vzorků byl stěžovateli znám již v původním řízení, odběru se zúčastnil a způsob jeho provedení nezpochybnil. Nedisponoval-li stěžovatel potřebnými odbornými znalostmi, mohl se ve správním řízení nechat zastoupit osobou odborně způsobilou. Při posuzování skutečností vedoucích k povolení obnovy správního řízení nelze dle městského soudu vycházet pouze ze subjektivního povědomí účastníka. Posudek RNDr. K. nebyl posudky RNDr. L. zpochybněn, neboť ty byly zpracovány s odstupem přibližně dvou let a není spolehlivě doloženo, zda byly vzorky pro nové posouzení odebrány na totožném místě jako v původním řízení. Žalovaný podle městského soudu správně poukázal na nedoložená tvrzení RNDr. L. ohledně běžné přítomnosti škodlivin v dané lokalitě. Stěžovatel sám neposkytl žádný důkaz na podporu svých tvrzení. Podmínky pro povolení obnovy řízení nebyly podle městského soudu splněny.

IV. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[8] Stěžovatel napadl rozsudek městského soudu včas podanou kasační stížností, podle které zjištění o nesprávné metodice odběru vzorků odpadu vyplývající z posudků RNDr. L. představuje novou skutečnost, o níž nevěděl, nemohl ji uplatnit v původním řízení a na jejímž základě měla být povolena obnova původního řízení. Závěry městského soudu jsou v rozporu s praxí a judikaturou Nejvyššího správního soudu. Stěžovatel dále městskému soudu vytýkal, že přistoupil ke kritickému hodnocení posudku RNDr. L. bez toho, aby přizval revizního znalce.

[9] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil podáním ze dne 2. 9. 2014, v němž se ztotožnil s vypořádáním věci městským soudem a zrekapituloval závěry přijaté v rozhodnutí správních orgánů obou stupňů.

V. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

[10] Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu je v ní namítán důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

[11] Na základě § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud při přezkumu rozhodnutí krajských soudů vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, ledaže by bylo řízení před soudem zmatečné, bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo v případě, je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. Nejvyšší správní soud tedy z úřední povinnosti ověřil, zda napadený rozsudek uvedenými vadami netrpí a v tomto směru neshledal žádné pochybení.

[12] Stěžovatel namítal, že zjištění týkající se údajně nesprávné metodiky odběru vzorků odpadu, které vyplývá z posudků RNDr. L., představuje důvod pro povolení obnovy řízení.

[13] Řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka dle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu obnoví, jestliže vyšly najevo důvody

neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými. Posudky RNDr. L. a zjištění z nich vyplývající nelze podle městského soudu považovat za nové skutečnosti ve smyslu výše uvedeného. Stěžovatel byl přítomen odběru vzorků v původním správním řízení. Proti metodě odběru vzorků nic nenamítal (s odběrem výslovně souhlasil) a ani proti rozhodnutí inspekce, jímž mu byla uložena nápravná opatření, nepodal odvolání.

[14] Městský soud v napadeném rozhodnutí své závěry řádně odůvodnil, stěžovatel s nimi nepolemizoval, omezil se na opakování již ve správním řízení uvedených důvodů své žádosti o obnovu řízení. Posouzení věci přijaté v napadeném rozsudku přitom odpovídá konstantní judikatuře Nejvyššího správního soudu, podle níž institut obnovy řízení je určen k nápravě skutkových nesprávností (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2010, čj. 6 As 39/2009 – 74, dostupný na www.nssoud.cz, stejně jako veškerá dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu). Dříve neznámou skutečnost nelze chápat subjektivně, tj. jako skutečnost neznámou tomu, kdo se domáhá obnovy řízení, ale v objektivním smyslu jako skutečnost, kterou účastník řízení znát nemohl a nemohl ji v původním řízení uplatnit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, čj. 8 As 18/2010 – 113). Tvrzení stěžovatele, že původní způsob odběru vzorků byl nesprávný a on to ve správním řízení nemohl namítnout, městský soud ve svém rozhodnutí vyvrátil. Stěžovatel měl možnost případnou nesprávnost odběru vzorků namítat již v původním řízení, pokud by nesouhlasil se znaleckým posudkem RNDr. K., mohl jej zpochybnit.

[15] Namítal-li stěžovatel, že napadený rozsudek je v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, konkrétně s rozsudky ze dne 31. 5. 2004, čj. 5 A 24/2002 – 34, a ze dne 30. 6. 2004, čj. 6 A 176/2002 – 75, nelze se s ním ztotožnit. Obě rozhodnutí zmíněná stěžovatelem naopak potvrzují závěry městského soudu i výše citovanou judikaturu zdejšího soudu, neboť je z nich zřejmé, že obnovu řízení lze povolit pouze, vyšly-li najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které účastník v původním řízení vůbec neznal, nebo je bez své viny nemohl uplatnit.

[16] Městský soud navzdory tvrzení stěžovatele nezpochybňoval odborné závěry obsažené v posudcích RNDr. L.. Pouze zhodnotil úvahu správních orgánů týkající se místa a času odběru vzorků pro účely těchto posudků a jejich potenciálního vlivu na závěry obsažené v posudcích. Vypracování revizního posudku nebylo na místě, neboť ve správním ani soudním řízení o obnovu řízení nebyl hodnocen konkrétní skutkový stav, ale možnost, zda posudky nově předložené stěžovatelem mohly představovat dříve neznámou skutečnost nebo důkaz ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, a odůvodňovat tak obnovu původního řízení.

VI. Závěr a náklady řízení

[17] Kasační námitky uplatněné stěžovatelem neshledal Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené důvodnými a ani z přezkumu dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., který Nejvyšší správní soud provádí z úřední povinnosti, nevyplýval důvod pro zrušení napadeného rozsudku městského soudu. Kasační stížnost proto byla v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. větou poslední zamítnuta.

[18] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud dle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo

pokračování

na náhradu nákladů řízení nenáleží. Toto právo by svědčilo žalovanému, protože však žalovaný žádné náklady neuplatnil a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že ani žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nenáleží.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. prosince 2015

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu